

Καταλύομαι,
η εκ των συμπάντων μου δύναμις,
των τεράτων μου φως.
Ἦχος ο εφεσιβαλλόμενος Λόγος
ο αναμενόμενος της απείρου νυκτός.
Εν τῷ οίκῳ μου η διατασσόμενη γνώση
την άγνοια μου υποδέχεται
και αποδεχόμενος την αιωνιότητα της
καταβαίνω εις άβυσσον,
ότι τέρας τεράτων εγώ
των αθανάτων ο ιλασμός.

Κατακυρίευσσα τα δεινά μου
και εξήλθον του χρόνου μου
Φοίβος ο θρήνος, ηλίων ρυθμός,
για να υπάρχω
εξ απείρου γενόμενος
της σοφίας μου θρύλος,
ο έχων την κυριαρχία του χάους,
διδάχος του απολύτου φωτός.

Σημαίνω,
στο είναι μου απευθύνομαι,
ανέσπερος των πνευμάτων
τον αιώνα εις τον αιώνα μου ανέτειλα,
αντίλαλος Λόγος
από τον ήλιο στη θάλασσα
από τον ουρανό στη γη
από το άπειρο στον κόσμο
από τον κόσμο στον άνθρωπο
από τον άνθρωπο εις εμαυτόν.

Ελέω εμού
απείρων ηλίων το θαύμα,
χοϊκών μου σωμάτων ο σάλος,
της ουσίας μου ο αντικατοπτρισμός,
άθλος των άθλων,
ιθύνων του φάσματος
του νοός ο δημιουργός.

Επέκεινα της διανοίας μου ο άρχων
μείζων του είναι μου,
της οντότητας μου ο γεννεσιουργός
το νόημα της ύπαρξης μου
εις άπειρον επαύξησα
γνωμοδότης κανόνας,
της αφαιρέσεως των συμπάντων
ο τελικός απολογισμός.
Τη ελεύσει μου
των μορφικών εκδηλώσεων ο συγκερασμός,
εν τη αποσύρσει μου
την ανεικόνιστη θεότητα μου θαυμάζω.